

[Udenrigsministeren]

ind i det, man tidligere var tilbøjelig til at kalde en stats indre anliggender – specielt i en sag som den, vi ser her med det, der sker mod kurdere – ligger i at udnytte de regler, der allerede er i FN-pagtens kap. 7 om udefra at gribe ind, når en stat mishandler et mindretal.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg er enig med ministeren i, at tiden ikke tillader at oprette nye organisationer for at løse det problem, vi står umiddelbart over for her, det tror jeg heller ikke. Det er også derfor, at vi udtrykkeligt nævner i vores beslutningsforslag, at indsatsen bør tilrettelægges i nært samarbejde med relevante – og det vil sige eksisterende – internationale organisationer, f.eks. UNRWA, FN's Flygtningehøjkommissær osv. Det er en klar forudsætning, så der er ikke tale om, at vi foreslår nye organisationer fra vores side.

Men nu er dette – og det vil jeg så sige til ministeren – jo en opfordring til regeringen, og jeg forstår, at ministeren mener, at opfordringen for så vidt er unødvendig, idet ministeren her fra talerstolen siger, at det, der står i resolutionen, ønsker regeringen selv gennemført. Og hvis det er rigtigt forstået – det kan vi også eventuelt drøfte i et samråd – så er jeg da enig i, at opfordringen er efterkommet. Det er vi glade for, og det understreger, at dette ikke er en partipolitisk sag. Og hvis det kan understreges og vi kan nå til enighed om det i udvalget, er der ikke noget behov for en formel vedtagelse. Det er jeg ganske enig med ministeren i.

Gert Petersen (SF):

Jeg melder mig igen, ikke fordi jeg var uenig i det, udenrigsministeren sagde, men netop fordi jeg synes, det var så vigtigt, hvad der blev sagt om at holde løsningerne inden for FN's rammer. Det kunne jeg da egentlig godt tænke mig at høre en kommentar til fra hr. Arne Melchior, som åbenbart mente, at vi nu skulle til at kritisere Bush, fordi han ikke var gået længere, end FN-mandatet gav ham ret til. FN-mandatet var at befri Kuwait. Færdigt arbejde! FN-mandatet var ikke at afsætte Saddam Hussein, og det var ikke et spørgsmål om et flertal eller et mindretal i det danske Folketing. Det var simpelt hen et spørgsmål om formulering af en stribe resolutioner i FN.

Jeg skal da indrømme, at bagefter sidder vi vel alle sammen og tænker: Bare dog den bandit var røget med i købet, altså Saddam Hussein er det, jeg taler om nu, det er ikke Bush. Det sidder vi vel alle sammen og tænker bagefter.

Men jeg spørger: Hvor ville vi have været henne, hvis en supermagt eller en stormagt kan fortolke FN-mandater, fuldkommen som det passer dem? Så er der da ikke tale om nogen ny international retsorden, så er der tale om den gamle retsorden, hvor det er den stærke, som bestemmer, hvordan tingene skal se ud.

Jeg kan kritisere USA for meget, og jeg mener stadig væk, at det var en fejl, at man startede krigen i stedet for at anvende blokaden, selv om den ville tage længere tid. Jeg vil da godt minde hr. Kofod-Svendsen og andre om, at når vi nu står med alle disse ulykker, så er det udløbere af krigen. De ville ikke være forekommet, hvis der havde været tale om en blokade; det er helt usandsynligt, at de ville være forekommet.

Men lad det være. Jeg kan kritisere Bush for meget, men jeg vil ikke kritisere ham, fordi han respekterede FN's mandat. Jeg synes, det er uhyre vigtigt, og vi som et lille land har en kolossal interesse i, at de store magter, når de får den slags mandater, også overholder dem. Og jeg vil da også sige med hensyn til det skridt, som USA har taget nu, hvor de har forbudt irakerne landmilitære og luftmilitære operationer nord for en bestemt breddegrad, at det er et skridt, som jeg fuldt ud kan støtte. Det er jo med henvisning til de hjælpeaktioner, som foregår, og som igen foregår i henhold til den senest vedtagne FN-resolution. Det synes jeg er helt korrekt, sådan må det være. Verden er slem nok i forvejen, men hvis man helt vil frigøre sig fra det internationale retssamfund og gøre nøjagtig, som det passer én – det kan være rigtigt i nogle tilfælde, det kan være forkert i andre – så kommer det først for alvor til at se farligt ud.

Arne Melchior (CD):

Jeg har hørt debatten på samme måde som udenrigsministeren og skal for en ordens skyld bekræfte, at jeg talte om, at CD naturligvis kunne støtte intentionerne bag forslaget, men vi føler ingen trang til at få det vedtaget, eftersom der allerede er mere i gang, end forslaget egentlig omfatter – i hvert fald en større samlet indsats.